

331

Διαθήκη

183^{r-v} - 184^r

/ [...]τα μερδικά τῶν μπαιδίῳ ξεχὸς τῆς Ἀντωνίνας ἔβγαλά την καὶ τῆς Ἀντωνίνας ὅλη καὶ πάλι ὁ Κουναιῖπης καὶ πάλι / ἀπὸ τῆ μικρῇ θυγατέρα.

/ Ἐβγαλμένος καὶ ὁ πόντος τοῦ ἀμπελιοῦ τῶν Ἐγγαριῶν ἀπὸ Ματαῖον Χωματιανὸ
Φ. 187

/ + Εἰς δόξαν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ ἡμῶν ἀμήν. 1683/ ἐν μηνὶ Μαΐου 28/ εἰς τὴν ντοπο / θεσία τῆς Ποταμιᾶς εἰς τὴν κατοικία τῆς κερά Κατερίνας χήρας γυνῆς τοῦ ποτὲ / Γιαννάκη Θεολογίτην εὐρισκομένη ἡ αὐτὴν κερά Κατερίνα εἰς κλίνη κατάκοιτην ἀσ / θενῆς μὲν τῷ σώματιν ὑγιῆς δὲ τῷ νοεῖν καὶ φρονήματιν, σῶον γὰρ ἔχει τὸ νοῦ, ἀκεραία / τῇ γλῶττα, καθαρὰ τὰς ἀκοᾶς καὶ τὰς ἐτέρας τῆς αἰσθήσεις, χάριτιν Χριστοῦ μὰ φοβίζα / μένη τὴν ἀωρία τοῦ πικροτάτου θανάτου μὴν τὴν καταλάβη ἀφνίδια καὶ μείνη ἀ / διόρθωτην ἐπροσκάλεσεν ἐμένα τὸν ὑπογράφοντα νοτάριον ἵνα τῆς ποιήσω / τὴν μπαροῦσαν διαθήκην καὶ διορθωθήσεται καὶ μείνου τὰ τίποτές τῆς διορθωμένα καὶ τὰ / παιδάκια τῆς ἀνεπαμένα καὶ εἰρηνικά καὶ ἐν μπρώτοις ἀφήνει πᾶσιν τοῖς ἐν Χριστι / ανοῖς τὴν ἐν Κυρίου ἀγάπη καὶ τετελειωμένη συγχώρεσιν ἔπειτα ζητεῖν καὶ αὐτὴν τὰ ὅμοι / α παρ' αὐτῶν, ἀφήνει δὲ ὁλωνῶν τῆς τῶν μπαιδιῶ τὴν εὐχὴν τοῦ ἀφέντη τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς / κυρίας Θεοτόκου καὶ τὴν ἐδικὴν τῆς. Ἐπειτα ἀφήνει τῆς κόρης τῆς τῆς κερά Ἀντωνίνας τὸ / λειβάδι τῆς τὸ γονικόν τῆς τὸ εὐρισκόμενον εἰς τὸ μέρος τοῦ Ἀγίου Θεοδώρου. Ἀκόμη ἀφήνει τῆς καὶ / τὸ πρεβόλι ἐτοῦτον ὅπου ἔχειν ἐδῶ εἰς τὴν Μποταμιὰ τὸ ἔχειν καὶ αὐτὸν ἀπὲ γονικόν τῆς μὲ τὴν κα / τοικίαν του καὶ μὲ πᾶσαν του δικαίωμα καὶ ποσσέσαν τὸν σύνμπλιο τοῦ ἀδελφοῦν τῆς τοῦ ποτὲ Ἰωάννη τοῦ / Μανούσου καὶ Κουμούνας Στράτας. Ἀκόμη δίνει τῆς τὸ ἀμπέλι ὅπου ἔχουσιν εἰς τὰ Καλαμούρια ἀ / πὸ μέρος τοῦ μακαρίτην τοῦ πατέραν τῆς τοῦ ποτὲ Θεολογίτην σύνμπλιο τοῦ μισέρ Μιχάλη Λεύκα / ρου καὶ τοῦ ἀμπελιοῦ τῆς Ἀγίας Κυριακῆς τὸ ἔχουν παντοτινὸ μὲ τὸν κύρ Γεώργην Καγιάφον / μὲ κοντετζιὸν νὰ δώνη τῶν ἄλλωνῶν τῆς ἀδελφάδω δέκα πέτε μίστατα κρασὶν ἀπὸ τὸ αὐτὸν πρᾶ / μα ὅποτες ἤθελε κάμει πολὺ κρασὶν, εἰ δὲ πάλι ὄντας κάμη λίγον νὰ τὸς ἐδῶνη λιγότερον ὥς / ἔξε μίστατα ὅποτε εἶναι ἀζάπισσες καὶ ὅποια ἤθελε παντρευτεῖ νὰ μὴν ἔχη μιρέτιν ἀπὸ τὸ αὐ / τὸν κρασὶν καὶ ἀποθανώντας τῶνε νὰ εἶναι ὅλο ἐλεύτερον εἰς τὰς χεῖρας

τῆς αὐτῆς Ἀντωνίνας. Ἀ / κόμη ἀφήνει τῆς καὶ τὰ σπίτια τοῦ Κάστρου ποὺ ἔχειν εἰς τὸ μέρος τῆς Ἀγίας Παντάνασσας ξε / χὸς τὸ καμαράκι ὁποῦ εἶναι τὸ βίβον ἀπὸ τὴν μπάντα τοῦ φάρανγγα καὶ νὰ σφαλᾶται ἡ μέσαν / πόρτα ποῦναι ἀπὸ μέσαν ἀπὸ τὰ σπίτια νὰ ἀνοίγουν ἄλλη πόρτα ἀπὸ τὸ φάρανγγα καὶ νὰ παίρ / νη τὶς ἴδιες πόρτες τὶς παλιές νὰ τὶς βάζου εἰς τὴν καινούρια πόρτα ποὺ θέλει ἀνοίξου. Ἀκόμη ἀφή / νει τῆς καὶ τρία ζευγάρια μπουστομπράτζολα τὰ δύο χρυσᾶν καὶ τὸ ἓνα κοκκιναβέλουδα πε / ρὸν νὰ κάμη τῆς ἀδελφῆς τῆς τῆς Μαθίας ἓνα ἄλλο ζευγάρι μπουστομπράτζολα κοκκινα / βέλουδα. Ἀκόμη ἀφήνει τῆς καὶ ἓνα καμουχὰ κόκκινο ἥγου καμιζόλα. Ἀκόμα καὶ ἓνα πουκάμισον / με τὴν αὐδέλα καὶ ἓνα ζευγάριν κοκκινονκέντητα σεντόνια. Ἀκόμα καὶ ἓνα χαρχάλι με δέ / κα τρεῖς στύλους μαλαματένιους καὶ μία κολλαῖνα φαναράτην δεκατριῶν φαναρίω καὶ ἓνα / ζευγάριν σκολαρίκια βενέτικα καὶ ἓνα φακιόλι με ἀσημένη λάμα καὶ με τὸ μαργαριτάρι του /. Ἀκόμα δύο μπουστομαγέτες ἥγου μίαν τουζίνα ἀργυροδιάχρυσες με τὶς πέτρες τὶς κόκκινες / τοῦ νοῦς ζευγαριοῦ καὶ τοῦ ἄλλου ἀσημίτικες με τὶς δράκους. Ἀκόμα λέγειν ἡ αὐτὴν κερά Κατερίνα πὼς ἔχει / δύο δακτυλίδια ἀμανάτε εἰς τοῦ Διασορηνοῦ διὰ τρία ρεάλια καὶ στοῦ παπᾶ Παρασκευᾶ / ἄλλο ἓνα διὰ ἓνα ρεάλι καὶ εἰς τοῦ Χρυσάκη τοῦ Παλατιοῦ ἓνα βουλωτηράκιν τζακισμένο διὰ ἐμι / σοῦ ρεαλίου γέννημα καὶ εἰς τοῦ ἀφέντη Κωσταντίνου Κόκκου ἓνα βουλωτήριν ἐφτὰ τζικινιῶ καὶ βαστᾶ / τον διὰ ἕξε ρεάλια καὶ ἃς δώσῃν ἡ ἄνωθεν Ἀντωνίνα τὰ αὐτὰ τορνέσια νὰ τὰ ξαμαχέψῃ / νὰ τὰ πάρῃν νὰ εἶναι ἐδικὰ τῆς. Ἀκόμα δίνει τῆς καὶ μία ἀλυσίδα τοῦ βουκλομάτου, ἀκόμα κι' ἔ / να σκάνιο βενέτικον καὶ μιὰ κουφετέρα γυάλινη καὶ δύο ἀλατζερά, ἀκόμα καὶ ἓνα μπάκον καὶ / μιὰ κασέλα καὶ τρία πιθάκια καὶ μιὰ τζάρα ἐννιαῖα μιστάτων, ἀκόμα καὶ μιὰ μεντζά / να 25 / μιστάτω, ἀκόμα καὶ ἓνα χαρανὶ ὀνοῦς μιστάτου καὶ ἓνα τηγάνι καὶ μιὰ κρεββαταρί / α με ὅλα τῆς τὰ κατὰ-χρεία, ἀκόμα καὶ καντηλιερόλυχνους τρεῖς ὁ ἓνας τεσσαρόφτιλος / καὶ οἱ δύο τῆς βίδας καὶ ἓνα σίδερον μουρτάρων. Ἀκόμα λέγειν πὼς ἔχειν ἀπὸ γονικόν τῆς / ἓνα κομμάτιν ἀμπέλι ποτιστικόν εἰς τὸ μέρος τῶν Ἐνκαριῶν καὶ βαστᾶ τον ὁ Γιατροδάκης ἀ / μανάτε [[καὶ]] διὰ σαράντα ρεάλια καὶ ἔχειν δύο βολές τὴν ἐβδομάδα τὸ νερόν του καὶ εἶναι σύνμπλιο / τοῦ Καρκαλᾶ, ἀκόμα ἄλλο ἓνα κομμάτιν ἀμπέλι καὶ αὐτὸν ἀπὸ γονικόν τῆς εἰς τὸ μέρος τοῦ Ἀγίου Ἰωάννη / τῆς κιουρᾶς τῆς Μαρίας σύνμπλιο τοῦ Πλατάνου καὶ βαστᾶ τον καὶ κεῖνο ἀμανάτε ὁ Κωσταντ[ά] / κης ὁ Κόκκος διὰ ρεάλια πενήντα ὁποῦ γίνεται ὅλο τὸ χρέος τῶν ἀμπελιῶ ρεάλια 90 / καὶ / τὰ δώσῃν ἡ Ἀντωνίνα νὰ εἶναι καὶ αὐτὰ ἐδικὰ τῆς δίνοντάς τῆς νὰ ἐορτάζῃν καὶ τὴν Μπανα / γία μας στὴν Κοίμησὴν τῆς τὸ Δεκαπενταύγουστον εἰς τὴν Κυρία τὴν Μπαντάνασσαν καὶ δώνει τῆς καὶ / τὴν εἰκόνα τῆς νὰ τὴν ἐορτάζῃν ἕως τὴν ζωὴν τῆς. Ἀκόμη δίνει τῆς καὶ ἓνα στομαχικὸν μπρο / κάδον καὶ μιὰ σκάρα καὶ

να ζευγάρι χωνιά ἀσημίτικα τοῦ καμουχᾶ τοῦτα ὅλα τῆς τὰ δίνει / μέ τὴν κοντε-
 ζιὸν ἐτούτην ὅτιν ἂν μπαντρευτῇ καὶ κάμη παιδιὰ νὰ τὰ δώνη τῶν μπουδιῶν
 τῆς, εἰ δὲ ὁ Θεὸς νὰ μὴν τὸ κάμη καὶ ἀπομείνη ἄκληρη νὰ μὴν ἡμπορῇ μήτε νὰ
 πουλήσῃ μήτε νὰ χα / ρίσῃ μήτε διὰ τὴ ψυχὴν τῆς νὰ κάμη ἢ μήτ' ἀνὰ τῆς τύχην
 ἡρεῖα νὰ δώνη ἀπ' αὐτὰ νὰ κυβερ / νᾶται καὶ ἀποθανώντας τῆς ἃ δὲν ἐθέλα τῆς
 εὐρεθῇ διάδοχοιν νὰ πηγαίνου εἰς τοὺς πλέα πρόξι / μους ἐδικοὺς καὶ τὰ ἐξῆς.—
 Ἀκόμα ἀφήνει τῆς Μαρούσας τὸ λειβάδι τοῦ κυροῦν τῆς ποὺ ἔχειν / σιμὰ στοῦ
 Μπαγάτου νὰ τό τρῶσιν μαζὶ μέ τὰ ἀποδέλοιπα παιδιὰ ὡς ποτὲ εἶναι ἀζάπικα
 / καὶ ἂν μπαντρευτῇ νᾶναι ὅλο ἐδικόν τῆς εἰ δὲ πάλι ὅποιο παιδὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα ἤθελε
 παντρεῦ / τῇν πρὶ αὐτῇν νὰ μὴ τρώγῃ ἀπὸ τὸ ἄνωθεν τίποτις. Ἀκόμα ἀφήνει τῆς
 τὴν κάμαρα τὴ χαλα / σμένη ποῦναι κοντὰ στῆς θείας τῆς τῆς Φλουροῦς ὅπου τὴν
 ἐχαλάσασιν τὸν καιρὸν τῷ Φραντζέν / ζων καὶ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ κυροῦν τῆς. Ἀκόμη
 ἀφήνει τῆς καὶ ἓνα / ζευγάρι / φτιλάταν μπουστομπράτζολα καὶ ἓνα / κόκκινο
 καμουχᾶ καὶ ἓνα κόμπο γαιτάνο κἀνοντάς τῆς καὶ κοντετζιὸν ὅτιν νὰ μὴν ἡμπορῇ /
 ἀπ' ὅ,τι τῆς ἀφήνει μήτε νὰ πουλήσῃ μήτε νὰ χαρίσῃ μήτε διὰ τὴ ψυχὴν τῆς νὰ
 κάμη μόνον ἃ / μπαντρευτῇ καὶ κάμη παιδιὰ νὰ τὰ δώνη τῶν μπουδιῶν τῆς, εἰ δὲ
 καὶ ἀποθάνῃ ἄκληρη νὰ στρέ / φουται εἰς τοὺς πλέα πρόξιμους. Ἀκόμη ἀφήνει
 καὶ τοῦ υἱοῦν τῆς τοῦ Ἀντώνη τὸ πρᾶμα ὅπου ἔ / χουσιν εἰς τὸ Περδίκι ἀπὸ τοῦ
 κυροῦ του, ἀκόμα ἀφήνει τῆς Μαθίας τὰ δύο μερδικὰ τοῦ / πρεβολιοῦ ποὺ ἔχειν
 κληρονομιά ἀπὸ τὸν ἀδελφόν τῆς τὸν μποτὲ Ἰωάννη ποῦναι ἐδῶ στὴ Μπο / ταμιὰ
 καὶ τὰ δύο μερδικὰ τοῦ τριοῦ καὶ δύο μερδικὰ ἀπὸ τὰ σπίτια ποὺ ἔχει αὐτὸν τὸ
 πρε / βόλι. Ἀκόμα ἀφήνει τῆς καὶ ἓνα ὀρμίζιν νταραῖ ἀκόμα κ' ἓνα χαρανί μικρὸ
 κ' ἓνα πιθά / ρι καὶ ἂν ἀποθάνῃ ἄκληρη νὰ στρέφονται ὅλα στὶς πρόξιμους. Ἀκόμα
 ἀφήνει τῆς καὶ τὸ κα / μαράκι τὸ βίβον ποῦναι σιμὰ στῆς ἀδελφῆς τῆς ν' ἀνοίξῃ
 τὴν μπόρτα ἀπὸ τὸ φάρα / κα.— Ἀκόμη ἀφήνει τῆς Ἀργετούλας τὸ χωράφιν ποὺ
 ἔχουσιν στοῦ Κουραδῆ τὴ Βρύσην / τὸ σύνμπλιο τοῦ Σαχᾶ καὶ τοῦ Μπουρλῆ ποὺ
 εἶναι ἀπὸ τοῦ κυροῦν τῆς καὶ ἂν ἀποθάνῃ ἢ Ἀργετούλα / ἄκληρη νὰ τὴν κληρο-
 νομᾷ ἢ Μαθία καὶ πάλι ἂν ἀποθάνῃ ἢ Μαθία ἄκληρη νὰ τὴν / κληρονομᾷ ἢ Ἀργε-
 τούλα καὶ τὰ ἄλλα παιδιὰ νὰ μὴν ἔχουν νὰ κάμου. Ἀκόμα λέγειν ἢ αὐτὴν κερά /
 Κατερίνα πὼς ὄντας ἤζησε ὁ μακαρίτης ὁ ἄντρας τῆς ὁ ποτὲ Γιαννάκης ἐπῆγε καὶ
 ἐπῆρε ἃ / πὸ τοῦ ποτὲ Ντελλα-Ρόκκα ἔξε ρεαλίω γέννημα καὶ ἤκαμέν του ἓνα σκρίτον
 διὰ δέκα ρεάλια πὼς νὰ / πάρῃ καὶ τὸ ἀποδέλοιπον καὶ δὲν τὸ πῆρε καὶ ἤδωκέν του
 καὶ δέκα μπουνταρέλλα ἀμανάτε καὶ / κρατεῖ τα καὶ κεῖνα καὶ βαστᾷ καὶ τὰ δύο
 τετάρτια τὸ πρεβόλι διὰ αὐτὴν τὴν ἀφορμή. Ἐ / τζι λέγει ἀπάνω στὴ ψυχὴν τῆς
 καὶ εἰς φόβον Θεοῦ καὶ ἔτζι ὅποιο παιδὶ τὸ ξαμαχέψῃν / νᾶναι δικόν / του καὶ /
 νὰ παῖρ / νῃ καὶ τὴν τζικούρα καὶ τὰ μπουνταρέλλα — Ἀκόμα λέγειν καὶ τοῦτον

τὰ ὅσαν τῆς ἐπούλησεν ὁ / μακαρίτης ὁ ἄδρας τῆς τὰ βάνει περ νόμε διὰ νὰ φαίνονται
εἰς κάθεν καιρόν, ἀρχὴ τῆς ἐπούλη / σεν τὸ χωράφι τὸ σύνμπλιο τοῦ Κλότζου διὰ
8/ ρεάλια / καὶ τὰ χωρά / φι τοῦ Γερά / κη διὰ 16/ / ρεάλια / καὶ εἰς τὸ Πολίχνι
μιὰ πάρτη / χωράφια τὰ λέσιν τοῦ Καρεγλᾶ διὰ ρεάλια 5/ ἐπῆρε καὶ ἀπὸ τὸ [[χω-
ράφι]] ἀπέλι τῆς Κωστέρας ἁ / πίσων ρεάλια 5/, ἀκόμα ἐπῆρεν τῆς καὶ 24/ ρεά-
λια καὶ ἤδωσέν τα τοῦ Σταμάτη τοῦ Ζευ / γάκη καὶ ἐπόθανε ὁ Σταμάτης καὶ ἔχα-
σέν τα. Ἀκόμα ἐπῆρεν τῆς καὶ ἔξε κομμάτια / [δ]ακτυλίδια καὶ πῆγε στὴ Μπάρο
μὲ τὸ Λαπρινὸ καὶ ἐπουλήσασιν τα καὶ ἐκάτζασι ἐκεῖ καὶ ἐ / φάγασιν τα. Ἀκόμη
ἐπῆρε τῆς καὶ μιὰ κούπα λιτράρικη καὶ ἤδωκέν τηνε τοῦ Κόκκου καὶ δὲν τοῦ / δωκε
τίποτις καὶ λέγειν ὁ Κόκκος πὼς τὴν ἤχασεν καὶ ἔτζι ἂν ἴσως καὶ ἤθελε σηκωθεῖν
τὸ ἄσερ / νικόν τῆς παιδὶ νὰ συνχύσῃν νὰ δώνη τὰ ἄνωθεν ρεάλια ποὺ τῆς ἐκατέ-
λυσεν σὰν καλὰ εἶναι / τῆς γυναίκας τὸ πουρκὶ σινδεροκέφαλο. Ἀκόμα λέγειν πὼς
ἐχρεωστούσασιν τοῦ Σταμάτη τῆς Παπλω / ματοῦς καὶ ἐπλερώσανσιν τονε καὶ κρα-
τεῖν τὸ σκρίτον καὶ ὅπου βρεθεῖν νᾶναι νουλάδον διατὶ λέ / γει εἰς τὴν ψυχὴν τῆς
ἀπάνω πὼς εἶναι πληρωμένο. Ἔτι ρωτηθεῖς παρ' ἐμοῦ τοῦ νοτάριου εἰ ἔχην / παρανγ-
γείλει τὶ ἕτερον καὶ εἶπε μου οὐχίν, εἰ μὴ ἡ παροῦσαν τῆς διαθήκην θέλει εἴσται
ἰσχυρὰ / βεβαία καὶ ἀχάλαστην καὶ ὅποιο παιδὶ ἀπὸ τὰ παιδιὰν τῆς ἡ τ' ἄσερνικόν ἡ
τὰ θηλυκὰ / νὰ γυρέψου νὰ συνχύσου καὶ νὰ βγοῦ ἀπὸ τὴ γραφὴν νὰ ἔχη τὴν κατάρρα
τοῦ ἀφέντη τοῦ Χριστοῦ / καὶ τῆς κυρίας Θεοτόκου καὶ τὴν κατάρρα τῶν γονέων
τῆς καὶ τὴν ἐδικήν τῆς καὶ νὰ χάνη καὶ τὸ μερδικόν ὅπου / τοῦ ἀφήνει καὶ ἂν ἤθελε
ξεπέσειν κανένα ἀπὸ τὴν τιμὴν του νὰ χάνη τὴν μάρτη του καὶ τὰ ἐξῆς / ἐπὶ ἀξιο-
πίστων καὶ παρακαλετῶν μαρτύρων.—

/ — Σεραφεῖμ ἱερομόναχος Βαρβατόπουλος τοῦ Σταύρου μαρτυρῶ ὡς ἄνωθεν.

/ — κύρ Κωσταντῆς Δραγάζης καὶ κύρ Νικόλας Παρπαράνης καὶ μαστρὸ Ἰωάν-
νης / Ἀναπλιώτης μάρτυρες εἰς τὰ ἄνωθεν καὶ μὴ κατέχοντες γράμματα / τοὺς
ἔγραψα ἐγὼ Σεραφεῖμ ἱερομόναχος Βαρβατόπουλος:—

— Ἰωάννης Μηνιάτης νοτάριος ἔγραψα.

332

Ἀγοραπωλησία

φ. 184Γ-ν

/ Ἐβγαλμένη

/ + Εἰς δόξαν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ ἡμῶν ἀμήν. 1683/ ἐν μηνὶ [[Ἀπριλίου]]